

giverier, som ligge indenfor $1\frac{1}{2}$ Mills Afstand fra Kjøbstaden, blive særligt begunstige ved i denne Nærhed af Kjøbstaden at faae tillagte en saadan Ret til Handel med Brændeviin, som ingen Anden paa Stedet kan opnaae. De ere altsaa saa gunstigt stillede, at der ikke — især naar man ikke vil stille Afgiften høiere end foreslaaet — synes at være tilstrækkelig Anledning til at gjøre Forskjel mellem dem og Brændeviinshandler. Naar vi nu have foreslaaet Afgiften ansat til et fast aarligt Beløb af 25 Rd. for alle disse Næringsbrug, saa have vi vel været os bevidste, at det ikke er muligt at fastsætte en Tært, som vil passe for Alle, men vi have dog fundet, at denne Tært vel omtrent kunde være passende; Udvalgets Medlemmer have ialfald kunnet forene sig om denne Afgift. Som det vil sees, er den høiere end det mugsældende Minimum, hvilket Erfaringen jo beklageligviis har viist, at der er en stærk Tendents hos Amtsraadet til at gribe; og jo flere Brændeviinshandler og Næringer der bliver paa Landet, desto større vil den Pression, der udøves paa Amtsraadet, blive, og desto større kan det derfor ogsaa forventes, at Tendentsen til at gaae ned til Minimum vil blive. Naar vi saaledes have foreslaaet 25 Rd. have vi derfor troet at have fundet en Tært, som Thingets forskjellige Meninger maatte kunne gruppere sig om. — Ved Forslaget under Nr. 8 have vi ønsket at indføre Udtrykket „Negler“ istedetfor „Saxer“, hvilket sidste Udtryk synes at have en Oprindelse, der gjør det mindre skikket til at optages i Lovsproget. — Under Nr. 9 foreslaae vi at optage en ny Passus for at sikre, at det virkelig bliver overholdt, at den, der har et Næringsbeviis paa Brændeviinshandel, ogsaa erlægges den i Paragraphen ommeldte Afgift. Der har nemlig i flere Kjøbstæder været reist Spørgsmaal om, hvorvidt den Omstændighed, at Afgiften ikke erlægges, ikke burde medføre, at Retten til Forhandling af Brændeviin ophører. Der findes ikke nogen Afgjørelse af dette Spørgsmaal i Næringsloven, og Sagen er derfor bleven afgjort ved ministeriel Resolution, hvilken imidlertid er gaaet i den Retning, at man ikke burde stride ind, men skulde lade Vedkommende,

som ikke erlagde den Iobbefalede, den Handlens Forsættelse betingende Afgift, rolig vedblive at drive sin Forretning. Nu forekommer det Udvalget, at, naar der til Handelsretten er knyttet en aarlig Afgift, og denne ikke erlægges, saa bør Retten heller ikke vedblive, og derfor foreslaae vi, at naar der paadrages Restancer ud over et Kvartal, bør Vedkommendes Ret til Brændeviinshandel fortabes, indtil Restancen betales, thi i saa Tilfælde skal Retten indtræde igjen. Denne Bestemmelse vil indeholde en passende Opfordring for Vedkommende til at betale, og det er forekommet Udvalget saa naturligt, at det ikke har været nogen Betænkelighed ved at foreslaae denne Bestemmelse optagen i Loven. — Forslaget under Nr. 10 har jeg tilladt mig at omtale i Forbindelse med Forslaget under Nr. 2. Det er ligefrem udtaget af Næringsloven og kun optaget her for Tydeligheds Skyld. Jeg skal dog endnu med Hensyn til dette Forslag bemærke, at vi have foreslaaet, at Udtrykket „ulovlig“ skal udgaae. Grunden hertil er den, at dette Ord kunde forståes saaledes, som om Kjøbmænd, Detaillister og Høtere paa Landet kunde have nogen lovlig Brændeviinsudskænkning, men det kunne de aldeles ikke. Hvad der her skal siges, bliver da, at, naar nogle af disse Handlende befatte sig med Brændeviinsudskænkning, da finder Straffebestemmelsen Anvendelse paa dem, idet de ikke kunne befatte sig med Brændeviinsudskænkning, uden at den er ulovlig. — Under Nr. 11 foreslaae vi, at sidste Passus i § 5: „medens iøvrigt de gjældende Bestemmelser i denne Lov forblive i Kraft, forsaavidt de ikke ved nærværende Lov ere forandrede“, udgaae, da dette synes saa temmelig at være en Selvfølge. — Under Nr. 12 have vi foreslaaet den Bestemmelse indsat: „Fra samme Tidspunkt tilfalder for Kjøbstædernes Vedkommende udenfor Kjøbenhavn hele Afgiften efter nys nævnte Lovs § 72 disses Ræmmerkasser.“ Udvalget har formeent, at den vanskeligere Afgang, som der hidtil har været til at skaffe sig Ret til Brændeviinshandel paa Landet, idet man dertil skulde søge en ikke let erholdelig Bevilling, har været et Bærn for Kjøbstæderne i Modsetning til den Concurrence, som sikkert vil fremkaldes, naar nu i Genhold til denne Lov